

Verhaal 3; Marcus

‘Maar wat wil je dan van me?!’ riep hij uit. Zijn hoofd was rood aangelopen en Marcus onderging Ichiro’s frustratie met zijn eigen ergernis en boosheid. ‘Wat ik van je wil? Dat je dat hoofd van je gebruikt en je ogen opent! En sta stil als ik tegen je praat!’. Ichiro ijsbeerde druk heen en weer, hield even zijn pas in en schreeuwde terug ‘Niet jij ook al! Iedereen wil dat ik iets ben wat ik niet kan zijn!’, waarop Marcus terug schreeuwde ‘Ontsteek geen vuur dat je zelf niet doven kan! Jouw wijsheid, niet de mijne! Je kan niet een heel volk meenemen en vervolgens ze niet leiden!’. Ichiro’s ogen schoten ondertussen vuur en bulderde ‘Ik ben geen keizer! Iedereen moet die nonsens uit zijn hoofd halen! Ik WAS een generaal, maar die titel heb ik achtergelaten. Bovendien zijn deze mensen mee gekomen omdat ze een ideaal delen, omdat ze snappen dat je NOOIT necromantie in je leven moet uitnodigen omdat dat alleen maar tot ellende leidt!!!’. Marcus begon met tellen tot tien maar faalde hopeloos toen hij bij drie arriveerde. Hij haalde diep adem om met evenveel volume terug te schreeuwen ‘Je bent niet goed wijs! Iedereen volgde jou! Jou! Hoe durf je daar je ogen voor te sluiten! Voor iemand die altijd erg onder de indruk kan zijn van anderen snap je daar maar weinig van! En nu, je zou verwachten dat je tot bezinning kwam toen je bijna voor de kust verzoop, maar je wil er nog steeds alleen op uit! Je was bijna dood geweest!!!’. De tranen schoten in Marcus zijn ogen, wat hem alleen maar bozer maakte. Hoe kon Ichiro er zo weinig van snappen en zo luchtig over doen dat hij hem bijna had verlaten. Voor goed. Marcus draaide zich om zodat hij weg kon stampen. Toch hadden zijn laatste woorden het effect gehad op Ichiro van een vat dat leegloopt. Ichiro kwam hem snel achterna, haalde hem in en sloot hem in zijn armen. ‘Sorry Marcus, het spijt me. Ik wilde je niet achterlaten’. Marcus verzette zich even, maar gaf toen op en rustte in de armen van de man van wie hij hield. Ondanks alles, altijd de man van wie hij hield. Ichiro was misschien, net als hij, een man van middelbare leeftijd, maar soms nog net zo naïef als de dag dat hij hem ontmoet had in het bos. Marcus slaakte een diepe zucht. ‘Okee, opnieuw. We moeten dit gesprek hebben, niet omdat ik je probeer te pesten. Wie denk je dat ik ben?’. Ichiro, nu ook wat gekalmeerd antwoordde met een scheve lach ‘Nou, je bent een goede vriend natuurlijk.....’, en voegde er snel aan toe bij het zien van Marcus’ gezicht, ‘en de liefde van mijn leven’, waarop Marcus voelde hoe hij verzachtte en ondanks zichzelf glimlachte. ‘Juist, en Shino heeft ergens een punt als hij wilt dat je leidt. Hij mag in het leger dat je achter gelaten hebt een kolonel zijn geweest, hij draagt de

soldaat in zich nog steeds met zich mee.’ ‘Ik hoor je Marcus, maar ik ben geen keizer. Als ik al iets ben, is het een reiziger’. Marcus zuchtte diep. ‘Okee. Ik geef me gewonnen. Ik zal je niet iets anders proberen te maken wat je bent, maar tegelijkertijd moet de verantwoordelijkheid gedragen worden. Ik zal voor je waarnemen als een goede vriend terwijl je reist, op voorwaarde dat je van je reis terugkomt en mij op een gegeven moment meeneemt.’ Ichiro hield Marcus stevig vast. ‘Beloofd. Ik kom terug en neem je mee zodra ik weet wat de Goden willen dat ik ontdek. Jij en ik, voor altijd samen.’